

Sygn. akt IV CSK 591/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko Gminie M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 20 marca 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1800 (tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powód, zarzucając naruszenie - w różnych układach i powiązaniach - art. 299, 230, 233 § 1, art. 378 § 1, art. 381, 382, 328 § 2 i art. 391 § 1 k.p.c., uzasadnił wniosek o przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, dotyczącego „potrzeby określenia kwestii dopuszczalności przyjmowania za własne przez sąd II instancji ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie przez sąd I instancji, w kontekście zgłoszenia w apelacji zarzutu sprzeczności ustaleń faktycznych”; ponadto powołał się na oczywistą zasadność przytoczonych podstaw kasacyjnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 1 k.p.c. jest objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy zagadnienie nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Wskazana przez powoda kwestia nie jest zagadnieniem tego rodzaju. Była ona już niejednokrotnie przedmiotem wyjaśnień Sądu Najwyższego. W wyjaśnieniach tych wskazano, że zgodnie z art. 378 § 1 i art. 382 oraz związanym z nimi art. 381 k.p.c. postępowanie apelacyjne jest kontynuacją merytorycznego rozpoznania sprawy. Orzeczenie sądu drugiej instancji wydane na skutek apelacji musi się więc opierać na ustalonej samodzielnie przez ten sąd podstawie faktycznej i prawnej. Sąd drugiej instancji jest przy tym zobowiązany do odniesienia się do wszystkich zarzutów apelacyjnych. Gdy uznaje ustalenia faktyczne i oceny prawne sądu pierwszej instancji za trafne, wywiązanie się z obowiązku wskazania w uzasadnieniu orzeczenia podstaw

rozstrzygnięcia może nastąpić przez samo oświadczenie o akceptacji ustaleń faktycznych i ocen prawnych sądu pierwszej instancji (zob. w szczególności uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego - zasady prawne - z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, i 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 1998 r., III CKN 792/98).

W art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na oczywista jej zasadność, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, a także T. Ereciński, w: T. Ereciński, J. Gudowski, M. Jędrzejewska, *Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz*, t. 2, Warszawa 2007, s. 242 i 243). W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia takiego naruszenia żadnego z przytoczonych w skardze kasacyjnej przepisów prawnych.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniesionej skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 98 w związku z art. 108 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowione z urzędu (Dz. U. 2013.490).

[l.n.]